

Kačji lovec na Pečnici

Na Pečnici nad Suho je stala kmetija s hišnim imenom »Pri Pečniku«. Od ranega jutra do poznega večera je sonce žgalo na travnike in hiše, saj je kmetija stala na južnem pobočju gore, ki je na tej strani zelo strma in skalnata. Kmet in kmetica, hlapci, dekleta pa seveda tudi otroci so vse dni pridno delali, a ostali so vseeno ubogi in revni. Dobro počutile so se v tem kraju samo kače. Stotine teh črnih in rjavih živalic je počivalo na toplih skalah. Bilo jih je toliko, da so Pečnikovi bili zelo obupani. Kamorkoli je kdo stopil, tam se je znašel kakšen modras ali kakšna druga kača. Nekega dne je prišel berač in zaprosil za kruh. Kmet ga je pogostil in prisluhnil njegovemu pripovedovanju o novicah po svetu. Pogovarjala sta se o tem in onim, kmet pa je beraču potožil tudi nejevoljo nad kačami. Berač mu svetuje: »Lahko ti pomagam! Vse kače s celega hriba bom spravil v Dravo! Pazi samo, da med potjo nikogar ne bom srečal! Ako se to zodi, gorje meni, tedaj sem pogubljen!« Naslednji dan se je berač res vrnil, začel igrati na svojo piščalko in tako privabil kače iz vseh krajev. Pridno so mu sledile navzdol po globači proti Dravi. Vedno več jih je bilo, cel kup kačjih teles se je valilo za beračem. Ko pri-

de ta čudna procesija v bližino reke, se zgodi prav to, kar se ne bi smelo zgoditi. Težka konjska vprega z lojtrskim vozom polna sena prisopiha beraču naproti. »Gorje meni, gorje! Zdaj sem pa pogubljen!« zavpije večkrat! Iz hoste privrši velikanska kača z blesketajočo se krono na glavi in plane naravnost v berača, ga s svojim močnim telesom ovije in potegne v vodo. Oba utoneta v dravskih valovih. Kače, ki so tako pridno sledile beraču, čisto podivjajo in zbežijo nazaj v Pečnico.

Še danes pogostokrat lahko opazujemo »koke«, ki se sončijo pod nekdanjo Pečnikovo kmetijo.

